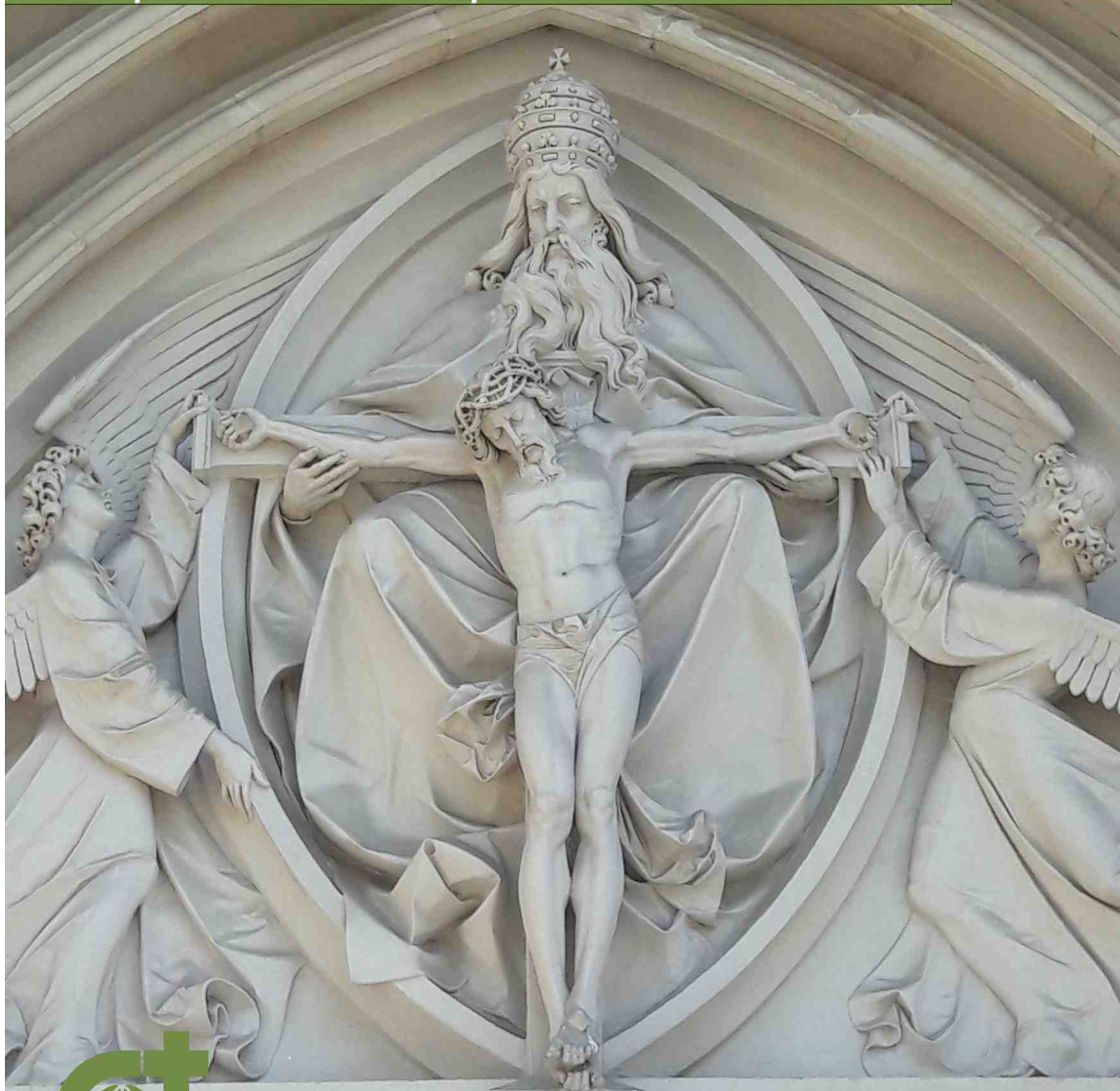

Mladý Misionár

LETO 2017, ročník XXIII.

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

www.mladymisionar.sk

P. RADOSLAV KOTTRA A P. LUKÁŠ MIZERÁK (SPRAVA) SA PO DOVOLENKE VRACAJÚ NASPÄŤ NA KUBU

Keď Arnold Janssen vyprevádzal do misií svojich zverencov, zvykol sa pri slávnosti odovzdávania misijných krížov skloniť k ich nohám a uctiť si ich božkom. Bol pri tom inšpirovaný Izaiášovým výrokom „Aké milé sú na horách nohy posla, ktorý hlása radostnú zvesť“ (Iz 52,7). Čosi z tejto posvätnosti sme mohli využiť aj my pri stretnutiach a rozhovoroch s našimi misionármi, ktorí nás navštívili počas tohto leta, využívajúc svoj dovolenkový čas na zotavenie a misijnú animáciu. Čoskoro budeme svedkami odchodu tohto roku vysvätených spolubratov. Sú to silné momenty aj pre nás z formačného domu, ktorý primárne slúži práve na prípravu budúcich misionárov.

V širšom zmysle slova by si však takéto úctivé gesto zaslúžil každý z Vás, drahí priatelia. Nielen preto, že ste priateľmi misií a všemožne ich podporujete, ale hlavne preto, že Vy sami ste misionármi. Často pracujete v prvých líniiach. V rodinách a na pracoviskách slovom i skutkom svedčíte o svojich ideáloch, zakotvených v Kristovej náuke. Posväcujete svet vzťahmi, ktorých menovateľmi sú nezištnosť, láska a odpustenie.

Napriek rezervám, ktoré doprevádzajú naše úsilie, snažme sa aj naďalej a stále viac dávať svetu tú správnu chuť a prežiarť ho nádejou. Verím, že časopis Mladý misionár napomôže rozduchať zápal prvotnej horlivosti a túžby po svätosti nielen tým, ktorí ho pripravujú, ale aj tým, ktorí ho budú čítať.

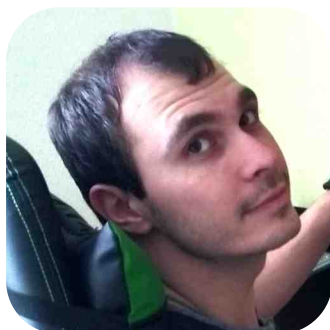
S úctou a vďakou žehná
P. Igor Král' SVD

História

**názov: MATKA MÁRIA
HELENA**

Život Matky Márie
Heleny, jej vstup
k misijným sestrám
a jej úlohy.

Predstavujeme

názov: LIST Z POSTULÁTU

Predstavenie nášho
nového spolubrata
Vaška, ktorý začal pos-
tulát v Nitre a pripravu-
je sa na ročný noviciát.

Svedectvo

**názov: KU KŇAZSTVU
S VĎAČNOSŤOU**

P. Michal bol len
nedávno vysvätený za
kňaza a posledný rok
pôsobil ako diakon. Aký
to bol pre neho čas
a čo ho naučil?

3 ÚVODNÍK

4 ÚVAHA

8 HISTÓRIA SSpSAP

11 MESIAC MISÍ

12 LIST Z POSTULÁTU

14 MUČENÍCI SVD

16 ROZHOVOR

22 LIST P. ARNOLDA

25 SVEDECTVO

28 RECENZIA

31 Z ARCHÍVU - P. ŠABO

34 RELAX

38 FOTORIPOST

Mladý MISIONÁR

Ročník XXIII., Leto 2017
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava - Petržalka

Na čísle spolupracovali:

P. Ján Štefanec, P. Igor Král,
P. Michal Vrták, P. Gorazd Kohút,
P. Milan Toman, P. Emil Králik
frt. Tomáš Baleja, frt. Donie Sequeira,
frt. Matej Reiner, post. Dávid Kancián
post. Václav Plánka, Sr. Stella SSpSAP

Šéfredaktor:

Juraj Begany SVD

Jazyková úprava:

Vladimír a Anna Hanuliakovci,
Dominika Jurdová

Grafika časopisu:

Lukáš Hanúsek SVD

Grafika obálky a plagátu:

Juraj Begany SVD

Foto plagátu a obálky:

Archív SVD

Internet:

www.mladymisionar.sk

e-mail:

mladymisionar@gmail.com

**Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok**

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

Úvaha

...moja skúsenosť v Kanade

Text: P. Ján Štefanec SVD

Foto: Archív SVD

Po 25 rokoch života v kňazstve, vystriedaní viacerých zodpovedných úloh sa Vám nezdá, že by ste sa mohli toho ešte veľa naučiť. A predsa, život Vás vie prekvapit'.

Ak ste dlho vo vedúcej úlohe, ani neviete, ako ľahko si zvyknete na mnohé výhody, ktoré so sebou prináša vaše postavenie. Začnete brať veci, ako samozrejmosť, hoci samozrejmosťou nie sú. Vymedzíte sa vzťahovo a obklopujete sa ľuďmi, ktorí sú pre vás partnermi. Priateľov si hľadáte medzi takými, ktorí vám poslúžia a podržia vás vtedy, keď treba, a pomaly ale isto sa vzdľuujete od reality každodenného života a problémov, ktorými žijú bežní ľudia. Tí, ktorí sú neprítomní vo vašom mikrosvete. Už toto zistenie je veľká devíza môjho pobytu za oceánom.

Čo mi pomohlo zostúpiť do reálneho sveta? Život plyní a prináša sa sebou nové a nové možnosti, človek si vytyčuje nové ciele, naplňa si svoje túžby. Niekedy si je človek istý, že všetko za čím kráča je správne, že to potrebuje, že sa inak nedá. Niekedy si nie-

ktoré ciele vyžadujú množstvo kompromisov a keď už kompromisy nestačia, prichádzajú na rad obety, vzdávanie sa niečoho, kvôli niečomu ešte lepšiemu a dôležitejšiemu. Ja som sa ocitol na takomto rázcestí a potreboval som si to ujasniť. Aby som urobil správne rozhodnutie, potreboval som čas a zmenu prostredia, aby som bol dostatočne slobodným od všetkého, čo by ma mohlo ovplyvňovať. Preto moja cesta za oceán...

A čo ma tu čakalo? Čakala tu na mňa skúsenosť cudzinca v inej krajine, za ktorú som veľmi vd'ačný, lebo mi pomohla uvedomiť si v plnej miere, kto som, kým som, kam kráčam, čo sú moje silné a slabé stránky a kam chcem ďalej ísť. Je veľmi obohacujúcim stretnúť v živote ľudí, ktorí žijú úplne inú realitu od tej vašej, ktorí zápasia s probléma-

mi úplne iného charakteru, akými sú tie vaše, lebo v konečnom dôsledku nemusia byť až tak rozdielne, ako sa zdajú. Ich snaha riešiť veci a spôsob, akým to robia, sa môžu stať pre vás povzbudivými.

V Kanade som sa stretol s vecami, ktoré fungujú, s ľuďmi ktorí boli ochotní urobiť pre vás vždy a za každých okolností maximum. Neexistovali tam odpovede ako nedá sa, alebo to nevieme my urobiť, či vyriešiť. Vždy každý hľadal cestu a spôsob, ako pomôcť. Nechcem analyzovať, prečo to tak je, a prečo to tam funguje, ale moja skúsenosť na Slovensku je častokrát úplne rozdielna, a núti ma to neradiť sa k tým nešťastníkom, čo na väčšinu požiadaviek odpovedajú negatívne a sú permanentne frustrovaní. Ďalšou pozitívnou skúsenosťou, ktorej som bol súčasťou, je kompetentnosť. Kurz ktorého som sa zúčastnil, viedli kompetentní ľudia, ktorí vedeli odovzdať maximum a ktorí svojim profesionálnym prístupom

NA JAZYKOVOM KURZE S MLADÝMI Z RÔZNYCH KÚTOV SVETA

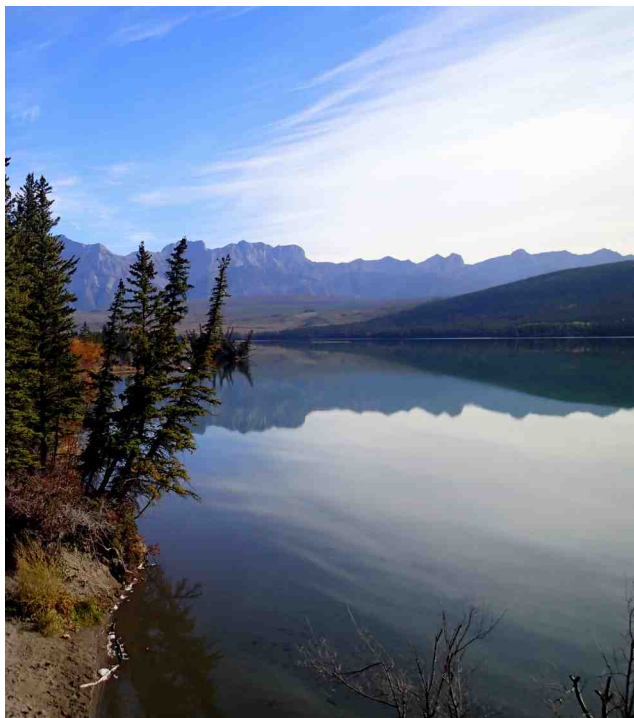

S MANŽELMI PRIŠKINOVCI PRED SLOVENSKÝM KOSTOLOM VO VANCOUVERI

presvedčili každého účastníka kurzu o svoji kvalitách a tiež o tom, že kvalitu odovzdávajú. Je dôležité mať účasť na hodnotnom programe s kvalitným prístupom. Máte pocit dobre využitého času, rozšírenia obzoru, posunu dopredu. Moja duchovná skúsenosť bola rovnako zaujímavá. Tým, že som mal možnosť stretnúť mužov a ženy rôznych vekových kategórií, rôznych spoločenských postavení, ľudí, ktorí žijú zasvätenou formou života, moja skúsenosť s nimi bola viac ako iba formálna. Hľadanie pravdy, ochota v láske, snaha o autentický život, schopnosť obetovať voľný čas a svoje dary pre iných, boli pre mňa veľkým povzbudením žitého kresťanstva, ktoré je úplne oddelené od vplyvu štátu a od závislosti na niekom inom, než sami na sebe a na Bohu. Na druhej stra-

KRÁSY PRÍRODY CESTOU NA MONT ROBSON

NA TÚRE V ROCKIES S NÁHODNÝM PÁROM S PÔVODOM
ZO SLOVENSKA

ne markantný vplyv materializmu, zabíjajúci kresťanské a ľudské hodnoty, ako napr. pohostinnosť, alebo priateľská otvorenosť, boli pre mňa prekvapivými postojmi, ktoré neboli pre mňa zlučiteľné s tými kresťanskými, ktoré pokladám za povinnú výbavu každého z nás.

A tak konštatujem, že takýto pobyt slúži človeku, aby sa naučil viac o sebe a živote, aby sa rozhodol pre tie dobré a správne veci, ktoré zakúsil, či videl a odmietol tie, ktoré sú pre neho nezlučiteľné s jeho životom, aby tak dosvedčil, že vlastní sám poklady, či už ide o vieru, o vzťahy, o postoje. Dnes sa teším z každého stretnutia, teším sa, keď môžem poslúžiť a pomôcť, tam kde je potreba, neprestávam mať otvorené oči, snažím sa vidieť potreby iných, ťažkosti vnímam ako výzvy, problémy ako potenciál k rastu a dozrievaniu. Nestrácam vieru v človeka, lebo človek je vznešený materiál s obrovským potenciálom rásť v slobode a v láske.

Dopracovať sa k takejto filozofii a dosvedčiť ju svojím životom prajem nám všetkým. Sám som na ceste k ideálu a som si vedomý, koľko rozličných bojov budem ešte musieť vybojovať...

NESTRÁCAM VIERU
V ČLOVEKA...

Text: Sr. Stella SSpSAP

Foto: Archív SSpSAP

MATKA MÁRIA MICHAELA

Spoluzakladateľka kongregácie

Služobník Ducha Svätého ustavičnej poklony

(1. časť)

Kongregácia Služobník Ducha Svätého Ustavičnej poklony vďačí za svoj vznik svojmu zakladateľovi, sv. Arnoldovi Janssenovi. Ale je nemysliteľná bez Matky M. Michaely, ktorá spolupôsobila na jej založení a svojím príkladom a svojou cieľavedomosťou dala spoločnosti jej dnešnú tvár a povahu.

Osobnosť a duchovný charakter tejto výnimočnej ženy v Steylských rehoľných dejinách sa neotvorila len tak rýchlo na prvý pohľad. Jej fotky ako rehoľnej sestry ju predstavujú ako ženu s výraznou postavou a s vážnou tvárou. Jej oči sa na človeka pozerajú skúmvavo, takmer prísno. Autoritatívna žena! Až na poslednej fotografii, ktorá bola urobená pravdepodobne pri príležitosti jej 70. narodenín v roku 1932, vyžaruje z tváre zrelá dobrotivosť a vnútorná krása Matky Márie Michaely.

Keď je o nej reč ako o autoritatívnej žene, tak je to v pôvodnom význame latinského slova „auctoritas“. Dá sa to opísať slovami: podporovateľ, vzor, príklad, ideál, učiteľ, vedúci, poradca. A v širšom zmysle slova aj: rast, rozkvet. Áno, Matka Mária Michaela od r. 1896 vytrvalo a sústavne podporovala malý, jemný, skrytý začiatok, napomáhala jeho rast, rozkvet, dávala mu vážnosť a dôstojnosť.

S Matkou Máriou Michaelou je to ako s Arnoldom Janssenom: vidíme a opisujeme

v prvom rade jej dielo. Povolat' ho k životu a dať mu stabilitu - to bolo ich povolanie, ktoré im dal Boh. Zakladateľ a spoluzakladateľka miznú pod a za dielom, ktoré svojou duchovnou osobnosťou a charakterom poznačili.

Detstvo a mladosť

Adolfine sa narodila 7. januára 1862 v Nemecku. Mala ešte 10 súrodencov. Jej rodina patrila k strednej meštianskej vrstve. Rodinu charakterizoval pravý kresťanský duch. Veľa o tom nehovorili, ale vieru prakticky každodenne žili, v úprimnosti a poctivosti. Adolfine vyrastala v hlbokkej viere a zbožnosti svojej rodiny. Bolo to zdravé dieťa, svojím charakterom bola pokojnejšia ako jej súrodenci, no nie utiahnutá. Zaujímala sa o všetko, čo sa len mohla nejako naučiť.

Veľmi skoro sa v nej rozvíjal talent rodenej učiteľky a pedagogičky. Knihy jej boli milšie ako bábyky. Domáce práce ju nebavili. Všetok svoj voľný čas strávila radšej pri knihách ako v domácnosti pri mame alebo v otcovom obchode, kde už museli dorastajúce deti nejako pomáhať. „Hrať sa na školu“ - to bola Adolfínina veľká láska, a vtedy bola vždy „pani učiteľka“. Čo sa v škole sama naučila, to rada odovzdávala svojim mladším súrodencom a iným deťom.

Pomaly, ale isto, v nej rástla stále väčšia otvorenosť pre Boha. Preto bol pre ňu deň jej prvého sv. prijímania 21. apríl 1875 nezabudnuteľným dňom. Finka mala vtedy 13 rokov. Neskôr o tom povedala: „Bola to pre mňa skutočne Biela nedeľa, na ktorú nikdy nezabudnem. Všetko sa mi zdalo ako premenené. Myslela som si, že slnko ešte nikdy tak krásne nesvietilo, že vtáci ešte nikdy tak radostne neštebotali ako v to ráno.“

Ako pamiatku na tento skutočne pamätný deň dostala od svojej učiteľky obrázok do modlitebnej knižky s venovaním a modlitbou, ktorá je zároveň obnovou krstných sľubov. Na konci sa píše: „...prosila som Ťa, aby si večne žil Ty vo mne a ja v Tebe. Daj, aby som patrila do Tvojho malého stáda, ktoré z lásky obetuje za Teba všetko. Vládni Ty sám v mojom srdci.“ - Malá modlitba úplného sebadarovania! Adolfine ju zobrala vážne. Modlila sa ju veľmi často. Tento obrázok dlho sprevádzal jej život; neskôr si ho dala zarámovať. Podľa spomienok sestier visel po celý jej život v jej izbe.

Ľudovú školu navštevovala deväť rokov, rodičia jej popri tom umožnili ešte súkromné hodiny z rôznych predmetov u pána

farára a miestnych učiteľov. Dva roky študovala v učiteľskom seminári v Münsteri. V lete v roku 1881 skončila seminár s výborným vysvedčením.

Misionárka v Rendsburgu

Desať rokov pôsobila ako učiteľka v jednotriednej misijnej škole v Rendsburgu. Už v seminári v Münsteri hrala na klavír a na husle. Teraz sa k tomu naučila ešte hrať na harmoniku a využívala to nielen v škole, ale predovšetkým pri bohoslužbách. Týmto darom veľmi prispela k skrášleniu a k pozdvihnutiu bohoslužieb.

Jej hlboká zbožnosť sa v Rendsburgu rozvíjala ďalej. Keďže kaplnka, fara, škola a učiteľský byt boli postavené spolu, bývala s Pánom v Eucharistii takmer pod jednou strechou. Tak sa jej stalo milým zvykom končiť deň večernou modlitbou a dlhšou poklonou v kostole. Svätá omša a časté návštevy Najsvätejšej Sviatosti boli pre ňu samozrejmosťou. Svojou zbožnosťou bola žiarivým vzorom pre celú farnosť.

V nedeľu a v pondelok chodila pravidelne na sv. prijímanie, v pondelky vždy k úcte Ducha Svätého, ktorého uctievanie jej veľmi ležalo na srdci. Takto žila už skoro

SR. MICHAELA - 22 ROČNÁ UČITEĽKA

SR. MICHAELA OSLAVUJÚCA 50. NARODENINY

kláštorňým životom. A v tichu tejto večernej hodiny počula znova a znova volanie Pána: „Pod' za mnou!“

Povolanie k rehoľnému životu

Bolo jej jasné, že ju Pán Boh povoláva do rehoľného stavu. Ale kam? Spomenula si na svojho strýka kňaza, P. Hermanna Wegenera, v Steyli. Jemu predložila túto svoju záležitosť. P. Wegener ju upozornil na novo založenú misijnú kongregáciu sestier „Služobník Ducha Svätého“ v Steyli. Po jeho výzve: „Príď pokojne do Steylu!“ sa Adolfine odhodlala k rozhodujúcemu kroku: vstúpila do Kongregácie Steylských misijných sestier, ktorá mala 16 postulantiiek. Táto Kongregácia bola založená len 8. decembra 1889 a nemala ešte ani pevný názov ani definitívne rehoľné pravidlá ani vyskúšaný spôsob života. Na mnohé otázky ešte nebolo inej odpovede ako: Dôverovať v Božiu prozreteľnosť.

STAVBA NOVÉHO KLÁŠTORA

Služobnica Ducha Svätého

A Boh Duch Svätý viedol krok za krokom malý zástup. 17. januára 1892 dostali prvé postulanky rehoľné šaty a začali noviciát. Adolfine dostala pri obliečke rehoľné meno sestra Michaela a modré rúcho Služobník Ducha Svätého, ktoré nosila takmer päť rokov.

Dve z prvých dvanástich sestier boli učiteľky: sestra Michaela a sestra Gabriela. A tak teda nachádzame našu Adolfinu už

od roku 1894 znovu v jej starom drahom povolaní učiteľky, teraz pre svoje spolusestry. Činnosť ako učiteľka nebola jedinou pre sestru Michaelu. Bola aj organistkou a viedla liturgický spev. Zodpovednejšia však bola ďalšia služba. Hoci sama bola ešte len novicka, bola už poverená starostou o novo vstúpené sestry, bola prvou „majsterkou postulantiiek“.

12. marca 1894 sa konalo prvé skladanie sľubov a sestra Michaela zložila sľuby na sedem rokov.

Klauzúrna sestra

Sedem rokov venoval Arnold Janssen celú svoju pozornosť založeniu a vybudovaniu kongregácie misijných sestier. Keď táto vetva už rozkvitala, pristúpil k prevedeniu svojho pôvodného plánu, zriadeniu inštitútu klauzúrnych sestier. Ako deň založenia si zvolil slávnosť Nepoškvrneného Počatia Panny

MATERSKÝ DOM SESTIER SSPSAP V STEYLI DNES

Márie v roku 1896. V tento deň dostala sr. Mária Michaela, ako sa odvtedy volala, spolu s piatimi ďalšími sestrami ružový habit, biely škapuliar a závoj klauzúrnych sestier ustavičnej poklony a začala tu noviciát.

Hlavnými úlohami mladého spoločenstva boli ustavičná poklona pred Eucharistickým Pánom, chórová modlitba, prosebná modlitba za kňazov, za misie, na veľké úmysly Cirkvi a sveta.

október

mesiac

misíí

Text: Donie Sequeira SVD

Foto: Archív SVD

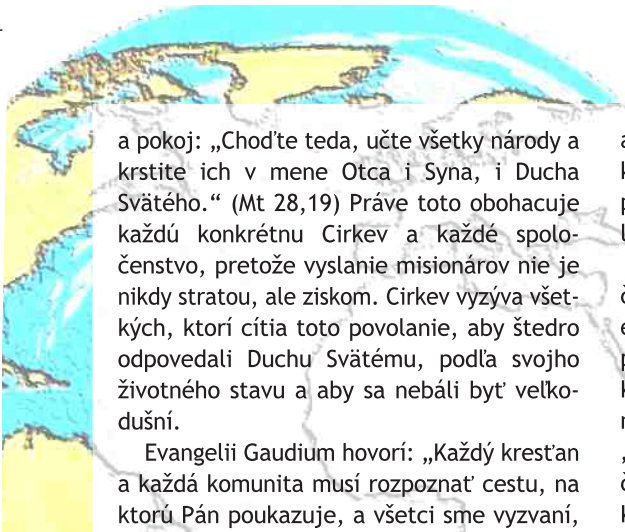
V mnohých krajinách sveta slávi Katolícka cirkev október ako Mesiac misíí. Počas tohto mesiaca sa konajú vo farnostiach rozličné modlitebné stretnutia, prednášky, prezentácie alebo finančné zbierky na podporu misíí. A napriek tomu sa môžu v nás vzbudiť otázky: Čo je to misia? Aké je misijné poslanie Cirkvi? Kto je povolaný pre misiu?

Môže to znieť zvlášťne, ale misia je určená pre všetkých, pre mužov aj ženy s dobrou vôľou. V centre však musí stáť sám Kristus a jeho Slovo. Misia je preto založená na ohlasovaní Evanjelia. Ono je dobrou správou, ktorá je naplnenou radosťou a ponúka nový život. Je to život vzkrieseného Krista. On nám dáva svojho Ducha a stáva sa pre nás Cestou, Pravdou a Životom (porov. Jn 14, 6). Kristus nás pozýva, aby sme ho nasledovali s dôverou a odvahou. Keď nasledujeme Ježiša ako našu cestu, zažívame pravdu a obnovujeme svoj život, ktorý bude naplnením spoločenstva s Bohom Otcom, v sile Ducha Svätého. Tento život nás oslobodzuje od každého druhu sebeckva a je zdrojom kreativity v láske.

Misijné poslanie je základným aspektom kresťanskej viery. Cirkev nás pozýva, aby sme sa zapojili do misie, prevzali zodpovednosť za misiu, podporili povolania a aj sami boli misionármi. Byť misionárom znamená byť zapojený do života vo svete a budovať vzťahy s ľuďmi, ktorí sú vzdialení od Krista a možno i od ľudí.

**VYSLANIE MISIONÁROV
NIE JE NIKDY STRATOU,
ALE ZISKOM**

Misionársky duch nie je len o zemepisných územiach, ale predovšetkým o ľuďoch, kultúrach a jednotlivcoch, pretože hranice viery nielen prekračujú miesta a ľudské tradície, ale hlavne srdce každého človeka. Všetky národy a kultúry majú právo prijívať posolstvo spásy, ktoré je Božím darom pre nás. Misionári poznajú zo skúseností, že evanjelium odpustenia a milosrdenstva môže priniesť radosť a zmierenie, spravodlivosť

a pokoj: „Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna, i Ducha Svätého.“ (Mt 28,19) Práve toto obohacuje každú konkrétnu Cirkev a každé spoločenstvo, pretože vyslanie misionárov nie je nikdy stratou, ale ziskom. Cirkev vyzýva všetkých, ktorí cítia toto povolanie, aby štedro odpovedali Duchu Svätému, podľa svojho životného stavu a aby sa nebáli byť veľkodušní.

Evangelii Gaudium hovorí: „Každý kresťan a každá komunita musí rozpoznať cestu, na ktorú Pán poukazuje, a všetci sme vyzvaní,

aby sme sa riadili jeho volaním ísť z vlastnej komfortnej zóny, aby sme dosiahli všetky periferie, ktoré potrebujú svetlo Evanjelium.“(20)

Pri vykonávaní našej misie máme taktiež čerpať inšpiráciu od Márie, ktorá je Matkou evanjelizácie. Ona, naplnená Duchom Svätým, privítala a prijala Slovo života - Ježiša Krista, v hĺbinách svojej skromnej viery. Nech nám Mária pomôže povedať naše vlastné „áno“, uvedomujúc si naliehavú potrebu časov, aby sa aj v našej dobe prinieslo Kristovo Evanjelium všetkým ľuďom.

List z postulátu

Text: Post. Vašek Plánka
Foto: Post. Vašek Plánka

Jmenuji se Václav Plánka a jak už mě asi čeština prozrazuje, pocházím z Moravy. Konkrétně z Valašska, z farnosti Nový Hrozenkov, z městečka jménem Karolinka.

Je mi 27 let, což znamená, že i když jsou u nás ve farnosti milí a zbožní lidé, tak se asi museli velmi dlouho modlit, než mi došlo, co ode mě Bůh chce.

Jako střední školu jsem vystudoval Ekologii a ochranu krajiny v Rožnově pod Radhoštěm

a i vysoká škola byla podobného zaměření. Během prvních let studií jsem jel jako doprovod jedné, moc milé scholistky na Celo-světové setkání mládeže v Madridu. Tam začalo moje postupné obracení k živé víře a postupem času i návrat k otázce povolání, kterou mi Bůh kladl do srdce několikrát už během dětství. Uvědomil jsem si, že mi nestačí jen pomáhat rostlinám a zvířatům, ale že chci být užitečný lidem. Stále jsem chtěl dojít naplnění této touhy světskou cestou

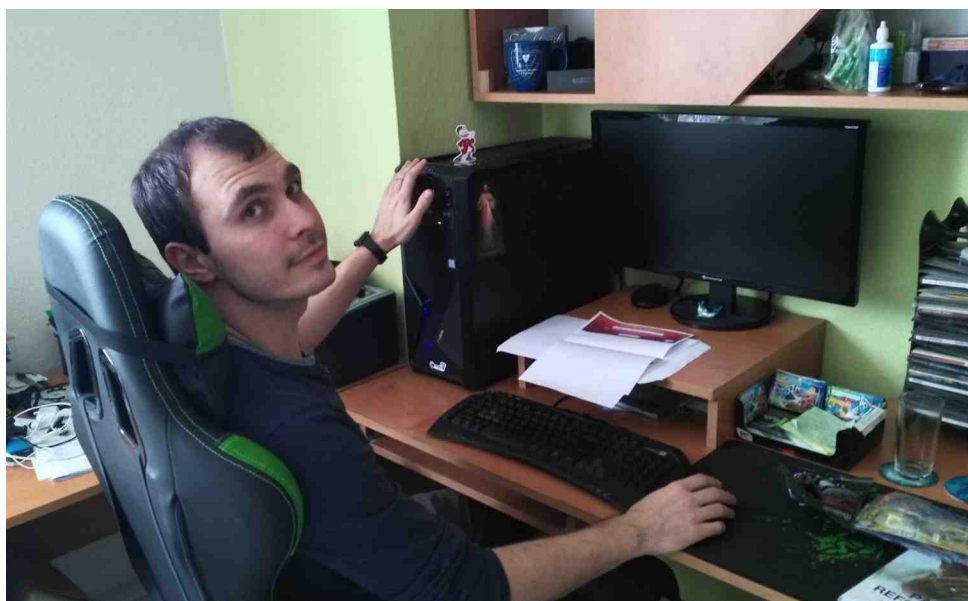
a vzděláním, tak jsem i vystudoval (s velkou Boží pomocí a za podpory nejen rodiny) i magisterský stupeň, ale už téměř bez lásky k oboru a bez pocitu smyslu v mém světském povolání. Měl jsem tu čest pracovat i jako „skutečný vědec“, byl jsem na měsíční stáži na ostrově Borneo v sultanátu Brunei v tropickém deštném lese. Ale ani na cestě „vědce“ jsem se necítil sám sebou. Měl jsem představu, že třeba budu vyrábět (upravovat) pitnou vodu, ale chtěl jsem pomáhat lidem tak, aby to bylo ve věcech nepomíjivých - pro věčnost. Volání od Pána tu bylo stále a už se u mě i objevila odvaha odpovědět. Řekl jsem Bohu ANO na cestu Jemu zasvěceného života.

Už během studií jsem pracoval v lese, jako stevard ve vlaku i jako telefonní operátor. Chtěl jsem ale mít dlouhodobou práci, tak jsem rok pracoval ve španělské firmě jako technik. Během toho roku a vlastně už i poslední rok studia jsem hledal rád, kde bych uplatnil své talenty. Přestože jsem po tom toužil, neměl jsem odvahu stát se knězem. Hledal jsem tedy uplatnění pro svou

empatii a ochotu v péči o potřebné. Tak se stalo, že jsem byl 9 měsíců jako zájemce o vstup do Hospitálského řádu sv. Jana z Boha - Milosrdných bratří v Brně, kde jsem pracoval šest měsíců jako sanitář na LDN (LDCH). Tam jsem poznal, že mě Pán volá jinak, že tam nebude moje místo, byť by to celkem šlo. Po duchovních cvičeních, modlitbách, pouti do Fatimy a nějakém čase rozvažování už bylo jasné, kam mě Bůh volá. Dal mi i odvahu ke kněžství. A protože Verbisti u nás působí od mého dětství, nejvíce mi přiblížili Pána Ježíše a také misijní charisma mi bylo vždy blízké. Tak jsem v červenci tohoto roku požádal o vstup.

Mám velikou radost, že jsem nyní ve Společnosti Božího Slova postulantom a dá-li Pán, tak od 8. září budu v noviciátě ve Vidině. Je milé, jestli jste dočetli až sem. Ještě si Vás dovoluji poprosit o modlitbu za Společnost, za mě a za to, abych splnil Boží Plán, který se mnou má.

Se srdečným pozdravem a vděčností
Vašek Plánka

Mučeníctvo bolo a vždy bude veľkým povzbudením veriacich vo vyznávaní viery v Trojjediného Boha. Naša láska k bližným a k Pánovi sa overuje v čase skúšok a utrpenia.

Mučeníci SVD (1.časť)

Text: Post. Dávid Kancian
Foto: internet

Br. Gregor Frackoviak SVD (1911 - 1943)

Brat Gregor bol ôsmym z dvanástich súrodencov. Keďže prišiel zo základnej školy s nižšou úrovňou, dostal v malom misijnom seminári odporúčanie zrealizovať svoje povolanie ako rehoľný brat. Svoje miesto našiel v tlačiarňi ako kníhviazač. Bol to práve náš zakladateľ sv. Arnold Janssen, kto kládol dôraz na tlač, pomocou ktorej šíril misijnú myšlienku. Brat Gregor si v skutku svedomite vykonával túto prácu.

Počas II. svetovej vojny na sviatok Krista Kráľa zriadilo gestapo v kláštore koncentračný tábor pre duchovenstvo z okolia. Bratom poväčšine dovolili odísť, no brat Gregor zostal, aby pomáhal internovaným kňazom. Keď vyviezli všetkých kňazov, tak musel odísť aj on. V tajnosti vydával časopis *Pre teba, Poľsko*. Keď gestapo odhalilo tento časopis, začalo preň zatvárať do väzenia. Brat Gregor sa rozhodol obetovať sa za uväznených, pritom už asi rok nesprostredkovával časopis. Pristúpil k svätej spovedi a k svätému prijímaniu. Vo väzení poradil uväzneným, aby zhodili svoje obvinenia na neho. Tak sa niektorí väzni dostali na slobodu. Zaobchádzali s ním veľmi kruto a nemilosrdne. Napokon zomrel mučeníckou smrťou - s'ťatím.

P. Ľudovít Mzyk SVD (1905 - 1940)

Páter Ľudovít sa narodil ako piaty z deviatich súrodencov. Vysvätený za kňaza bol v Ríme, kde si následne spravil aj doktorát z teológie. Stal sa novicmajstrom. Bol veľkým vzorom pre novicov. Kráčal vedome a dôsledne k svätosti kňaza a misionára.

**MÁME DOSTATOČNE VEĽKÉ SRDCE,
ABY SME KLÁDLI DÔRAZ AJ
NA ZÁUJMY A DOBRO BLÍŽNYCH?
ALEBO V ČASE ŤAŽKOSTÍ MYSLÍME
LEN NA SEBA? DO AKEJ MIERY
VIEME ZABÚDAŤ NA SEBA,
ABY SME MALI NA ZRETELI JEŽIŠA?**

Vypukla II. svetová vojna. Nemci spočiatku zriedkakedy prehľadávali kláštor. No po zvestiach o zatváraní kláštorov sa páter Ľudovít snažil o zaistenie budúcnosti novicov. Nešťastne sa preriekol pred jedným gestapákom, o ktorom si myslel, že je vojak. Povedal mu, že viac verí vojakom ako gestapákom. Následne ho zatkli. Dostal sa do koncentračného tábora Fort VII. Zaobchádzali s ním veľmi kruto. V posledný deň života ho ukrutne zbili a napokon zastrelili.

PREDSTAVUJEME...

Austrália

Text: Post. Dávid Kancian

Foto: Archív SVD

HLAVNÉ MESTO: CANBERRA

NAJVÄČŠIE MESTO: SYDNEY

ROZLOHA: 7 692 024 KM²

MENA: AUSTRÁLSKY DOLÁR

POPULÁCIA: 23,4 MILIÓNOV

Prví SVD misionári prišli do Austrálie v roku 1900. Od roku 1954 sa Austrália stala samostatným regiónom a od roku 1977 provinciou so sídlom v Sydney. Do Austrálskej provincie v súčasnosti tiež patrí Nový Zéland a Thajsko. Formačný dom sa nachádza v Melbourne v kampuse univerzity - Yarra Theological Union, teda seminaristi SVD to do školy d'aleko nemajú :). SVD má farnosti aj v Queenslande a v Severnom teritóriu. Spomedzi nich vyniká počtom kňazov farnosť v meste Alice Springs, ktorá je zasvätená nepoškvrnenému srdcu Panny Márie. V celej provincii je 98 členov. Hoci počet povolaní v Austrálii

klesá, nádej sa črtá v pastorácii medzi etnickými skupinami. Spomeňme, že v roku 2008 bolo založené centrum spirituality - Janssen Spirituality Centre pre medzikultúrne vzťahy a medzináboženský dialóg. Toto centrum vzniklo z iniciatívy SVD, ale aj oboch vetví Služobníč Ducha Svätého.

ZAÚJÍMAVOSTI:

- Väčšina populácie žije na východe a juhovýchode a celkovo až takmer 90% obyvateľstva žije v meste.
- Ide o multikultúrnú krajinu s obyvateľmi z cca 200 krajín a pôvodnými obyvateľmi.
- Má bohatú a jedinečnú flóru a faunu, pričom napr. kengúr sa tam nachádza viac ako ľudí.
- Posledný zaznamenaný prípad, kedy niekto zomrel na pohryznutie pavúka, bol v roku 1981.
- Anna Creek Station je najväčšia dobytková farma na svete. Rozlohou je trochu väčšia ako Izrael.
- Austrália exportuje ťavy do Saudskej Arábie.

CENTRUM SPIRITUALITY SVD

Rozhovor

S MISSIONÁROM

Spracoval: Tomáš Baleja SVD

Foto: Archív SVD

Páter Emil Králik pochádza z Tepličky nad Váhom. Do Spoločnosti Božieho Slova vstúpil v r. 1990. Jeho misijným určením je provincia Slovensko, no posledný rok pracoval v Austrálii v meste Sydney. Ak sa chcete dozvedieť o jeho živote, povolání a pôsobení viac, čítajte ďalej...

Páter, skúste nám priblížiť obdobie vášho rozhodovania a vstupu do Spoločnosti Božieho Slova... Kedy a kde ste sa dozvedeli o misionároch - verbistoch?

Prvý raz som spoznal misionára - verbistu ešte v detstve. Bol to páter Juraj Poljak, ktorý v tom čase pôsobil v Angole a na dovolenku prichádzal do svojho rodiska - Tepličky nad Váhom. Keď slúžil sv. omšu, býval plný kostol. Všetci sme radi počúvali jeho rozprávanie o misijnej práci a obdivovali, čo dokázal urobiť pre ľudí, medzi ktorými pôsobil. Vtedy som si však ešte neuvedomoval, že je členom Spoločnosti Božieho Slova. Ľudia o ňom hovorili ako o misionárovi, ale nespomínali, do ktorej rehoľnej kongregácie patril. O verbistoch som sa viac dozvedel až po páde komunizmu, keď som uvažoval o kňazskom povolání. Vtedy ma cez priateľa Jána Halamu, ktorý sa v tom čase tiež rozhodol stať kňazom, oslovil rodák, ktorý už bol seminaristom a spýtal sa, či by som sa nechcel stať členom misijnej Spoločnosti

Božieho slova. Spolu s Jánom Halamom sme si povedali, že by bolo dobré získať viac informácií o tejto Spoločnosti. A tak nás náš rodák pozval do bratislavského seminára, kde nás zoznámil s Jánom Kušnírom, ktorý v tom čase už bol verbistom a myslím, že aj

diakonom. On nám poskytol základné informácie o Spoločnosti a skontaktoval nás s pátrom Jozefom Šabom SVD, ktorý pôsobil ako farár v Terchovej. K nemu sme potom niekoľko mesiacov chodili na stretnutia, počas ktorých sme si prehľadili poznatky o Spoločnosti a získali základnú rehoľnú formáciu. Obaja sme požiadali pátra Vincenta Babína, vtedajšieho provinciála Spoločnosti, o vstup do noviciátu. Dostali sme kladnú odpoveď a v auguste 1990 sme nastúpili do noviciátu vo Vidinej pri Lučenci.

Vašou misijnou krajinou je Slovensko, na ktorých miestach ste pôsobili od svojej kňazskej vysviacky?

Po kňazskej vysviacke som však najskôr odišiel v auguste 1997 na štúdiá do USA. Rok som sa učil angličtinu v Epworth v Lowe a potom som tri roky študoval na Catholic Theological Union v Chicagu. Počas týchto troch rokov som pôsobil aj ako kaplán pre slovenskú komunitu v Chicagu. V júli 2001

som sa vrátil na Slovensko do Misijného domu Matky Božej v Nitre. Najskôr som bol prefektom postulantom a popri tom som pár rokov učil Starý zákon na Trnavskej univerzite. V roku 2004 ma provinciálny predstavený vymenoval za ekonóma Slovenskej provincie. Túto prácu som vykonával až do roku 2016. Medzitým kňaz, ktorý pôsobil medzi Slovákmi v Sydney požiadala, či by ho počas jeho dovolenky nemohol zastúpiť niekto zo Slovenskej provincie. Tak som sa v roku 2013 prvý raz dostal do Austrálie, kde som pôsobil počas troch mesiacov.

V r. 2016, po 12 rokoch práce vo funkcii provinciálneho ekonóma, som cítil potrebu zmeniť prostredie a tiež som sa chcel viac venovať osobnej formácii. Rozhodol som sa požiadať o sabatický rok. Keď som uvažoval o tom, čo by malo byť jeho náplňou, ponúkla mi Slovenská komunita v Sydney, aby som sa vrátil do Austrálie a pôsobil medzi nimi. Provinciálna rada mi schválila moju žiadosť, a tak som pôsobil od 1. júla 2016 v Sydney.

Páter popíšte nám, čo bolo vašou pracovnou náplňou v Austrálii.

Moja činnosť spočívala najmä v pastoračnej práci so Slovákmi. Slovenská komunita má svoj vlastný kostol, v ktorom som mával sväté omše v nedele. Počas pracovných dní tu omše nebývali, keďže členovia komunity žijú v rôznych častiach Sydney, ktoré sú dosť vzdialené od kostola. Tri razy som navštívil aj slovenskú komunitu v Melbourne. Keďže v tomto meste Slováci nemajú svoj vlastný kostol, mali sme sväté omše v slovinskom kostole, kde nás srdečne prijali.

Okrem svätých omší som robil prípravy na prijatie sviatostí. Dokopy sme mali dva krsty detí a jeden dospelého a k prvému svätému prijímaniu pristúpili štyri deti.

V akom jazyku ste robili prípravu na tieto sviatosti, ako rozumeli deti po slovensky, keď vyrastajú v anglicky hovoriacom prostredí?

Prípravu na prvé sväté prijímanie som robil po slovensky. Trochu som mal obavy, či deti budú rozumieť, lebo aj keď s rodičmi doma hovoria po slovensky, ľahšie sa im hovorí po anglicky, pretože prakticky všade mimo domu používajú angličtinu. Dokonca ju ovládajú lepšie ako ich rodičia. (Mama jedného dieťaťa spomínala, ako ho prišla vyzdvihnúť zo škôlky a niečo mu hovorila po anglicky. Vtedy sa priateľka jej dcéry prekvapene spýtala: „Ty rozumieš čo hovorí?“ Mama k tomu dodala: „A to som si myslela, ako dobre viem po anglicky.“) Rodičia ma však uistili, že deti dobre zvládnu prípravu aj po slovensky. A skutočne, išlo im to veľmi dobre. Bol som prekvapený ako pekne prečítali čítania a prosby počas svätej omše. Zahanbili by aj mnohé deti na Slovensku. Bolo vidieť, že rodičia sa im venovali.

Najviac som mal pohrebov. Bolo ich päť, ale iba dvaja zosnulí boli Slováci. Tomu zodpovedali aj pohrebné obrady. V slovenčine som mal iba jeden pohreb. Jeden bol česko-anglický a tri boli po anglicky.

Akým iným činnostiam ste sa okrem príprav na sviatosti venovali?

Popri sviatostiach a pohreboch som sa snažil urobiť aj niečo na prehĺbenie duchovného života. Bolo to však náročné, lebo všetko bolo potrebné zvládnuť počas nedeľ, keď ľudia prišli do kostola. Počas adventu a pôstu sme mali prednášky zamerané na duchovnú prípravu na Vianoce a Veľkú noc. Dva razy sme si urobili púť na miesta mimo Sydney.

Slovenská komunita má detský tanečný súbor Stonožka, ktorý vystupuje pri rôznych príležitostiach, napr. na sviatok sv. Cyrila a Metoda, ktorí sú patrónmi tamojšieho kostola, na Mikuláša, ale aj na rôznych kultúrnych podujatiach organizovaných v rámci Sydney.

Boli ste v kontakte aj s mladými ľuďmi, ktorí sa presťahovali zo Slovenska do Sydney?

Pokiaľ ide o týchto mladých, je ťažké nadviazať s nimi kontakt. Pravidelnejšie chodí na slovenské omše iba zopár z nich. Niekoľkí prídu na Vianoce a Veľkú noc. Keď som sa s nimi rozprával, uviedli rôzne dôvody prečo ich tak málo vidieť v našom kostole. Niektorí chodia do kostola v mieste

ich bydliska. Väčšina si však chce popri štúdiu zarobiť, a tak pracujú aj v nedele a nemajú čas ísť do kostola, alebo si chcú v nedeľu oddýchnuť.

Čo vás v Austrálii asi najviac prekvapilo?

V Austrálii ma prekvapilo viac vecí, napríklad to, že kvety tu kvitnú v každom ročnom období a keďže aj v mestách majú veľa zelene, mnohí ľudia si cez poľudňajšiu prestávku vyjdú do parku oddýchnuť alebo zašportovať. Ale zrejme najviac ma prekvapil systém dôchodkového zabezpečenia. U nás

sme zvyknutí na to, že tí, ktorí veľa zarábajú, majú aj veľké dôchodky. V Austrálii je to inak. Kto si tu požiada o dôchodok, musí predložiť majetkové priznanie a iba ak jeho majetok neprekračuje určenú hranicu, priznajú mu dôchodok, ktorého výška je rovnaká pre všetkých.

A posledná otázka: Čo by ste chceli odkázať čitateľom Mladého misionára?

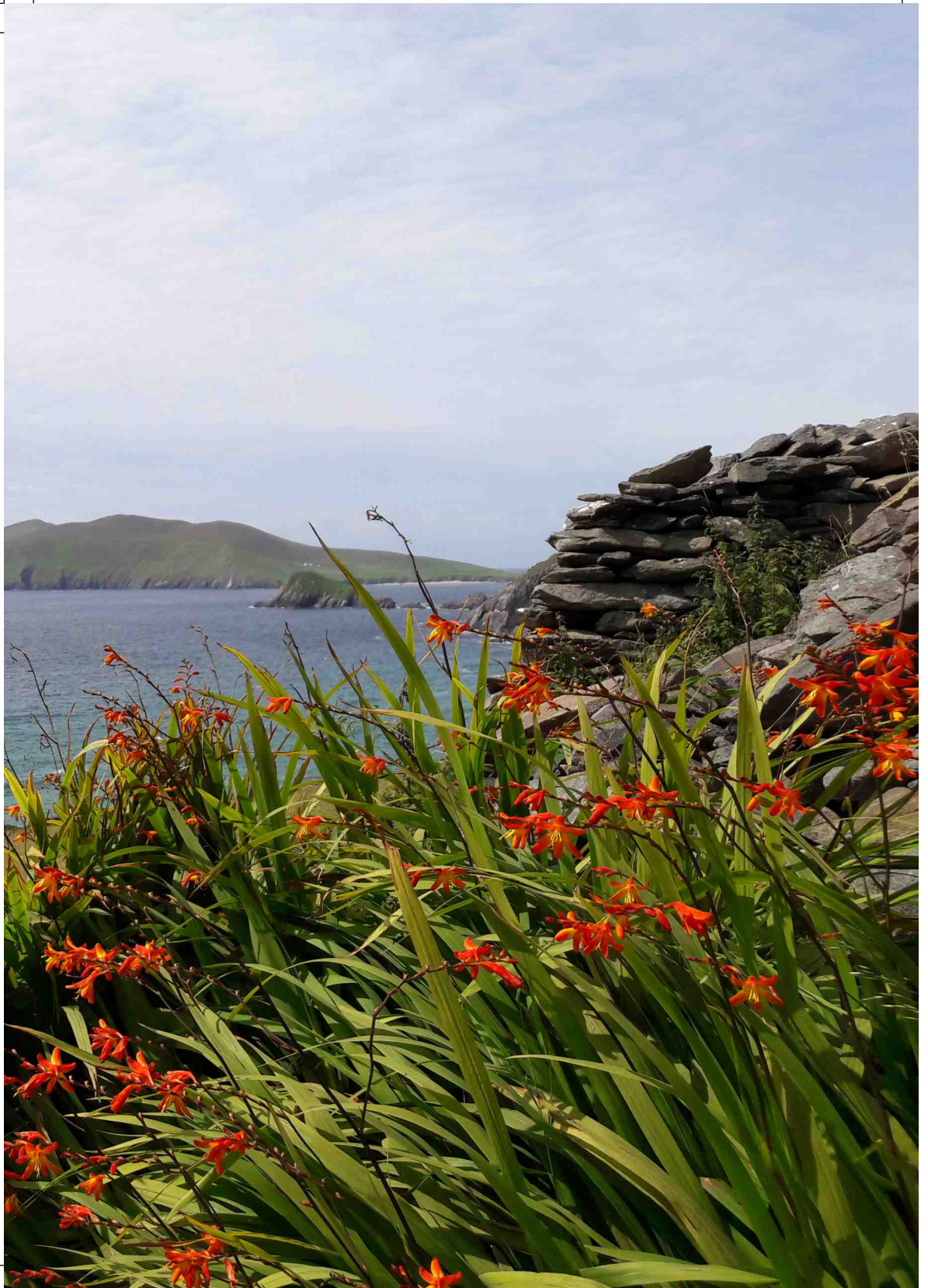
Čitateľom Mladého misionára by som chcel odkázať, aby popri možnostiach, ktoré sa im ponúkajú, či je to štúdium, cestovanie alebo čokoľvek iné, nezabúdali na to, čo si v týchto dňoch pripomíname - dedičstvo, ktoré nám zanechali sv. Cyril a Metod. Kresťanská viera, ktorú odovzdali našim predkom, bola aj v najťažších skúškach a situáciách, aj v časoch búrlivých zmien, i vtedy, keď museli opustiť svoju vlasť, istotou, ktorá ich nikdy nesklamala. A nesklame ani vás, ak ostanete verní odkazu našich vierozvestcov.

Páter Emil, v mene našich čitateľov vám ďakujem za otvorenosť a bohaté informácie o vašom živote a misijnej práci v Austrálii. Vyprosujeme vám veľa Božieho požehnania a milostí do ďalších dní.

JEHO JE MORE,
VEĎ ON HO STVORIL,
I PEVNINA,
KTORÚ STVÁRNILI
JEHO RUKY (Ž 95,5)

Sv. Arnold Janssen

Text a spracovanie: Juraj Begany SVD

PRÍCHOD BRATOV

Už v predchádzajúcom liste som ti, milý čitateľ, opísal, aká bola situácia v našom misijnom dome. Počet obyvateľov neustále rástol, a preto bolo potrebné čoraz viac rozširovať náš dom. Už od začiatku som si kládol otázku, či sa všetci kandidáti, ktorí vstupujú do nášho domu, chcú stať aj kňazmi. Videl som, že naše dielo a naša spoločnosť bez mužov modlitby a práce nemôže pevne stáť.

Snažili sme sa, aby sa náš misijný dom už od samého začiatku osamostatnil. Svoju ekonomickú situáciu sme zaistili vydávaním časopisu, no musím dodať, že i napriek tomu sme museli žiť skromne a chudobne. Zo študentov, ktorí sa u nás učili, sa mi podarilo vyskoliť spolupracovníkov, ktorí pracovali za „Božiu odmenu“, teda bezplatne. Za veľmi dôležité som považoval, aby svoju prácu vykonávali najmodernejšími metódami a vždy na najnovších strojoch. Spolupracovníkom sa nemohol stať hoci kto. Títo muži museli byť zbožní a svoju prácu a seba chcieť dať k dispozícii Bohu. Keď sa na to spätne pozerám, už v tej dobe títo muži žili ako ozajstní

rehoľníci, ktorí pracovali nadšene a oduševnene. Hľadal som rozličné spôsoby, ako ich povzbudzovať. Úspech som videl vtedy, keď som ich staval pred veľké úlohy, pričom podrobnosti a nápady na zlepšenia som ponechával ich slobodnému rozhodnutiu.

Vo veľmi krátkom čase som si uvedomil, že títo muži nemôžu iba pracovať. Aj oni majú ísť do misií ako ostatní. Ich vzťah k dielu musí byť hlbší, nielen čisto pracovný. Preto som už spočiatku rozlišoval robotníkov od tých, ktorí majú rehoľné povolanie. Osobne som sa snažil každého poznať, pozrieť sa na jeho život a rozoznávať prvky a kroky jeho povolania. A tak sa v našom dome začali objavovať bratia - kandidáti.

V otázke bratov Spoločnosti Božieho Slova sa začalo diskutovať už v zime na prelome rokov 1875 a 1876. Už v prvých návrhoch štatútov v marci 1876 sa hovorí o laických bratoch ako o členoch našej spoločnosti. O objavení bratov krásne hovorí aj svedectvo istého farára, ktorý napísal potrebné svedectvo Himmelsovi, aby mohol byť prijatý do náš-

ho domu, ktorý bol mladým tkáčskym majstrom z Bruggenu. Pán farár v liste píše, že odporúča svojho chovanca „pre prijatie do duchovného spoločenstva“. Himmelsa som preto poslal do Kevelraenu, aby sa tam lepšie vyučil u kníhviazača Arnolda Giebena. Smutná správa prišla, keď som sa dozvedel, že náš mladík v januári 1877

náhle zomrel. Po ňom prichádzali ďalší a ďalší, ale neostalo z nich veľa.

Málokto ostal v misijnom dome viac ako rok. Od jari 1877 sa objavili noví uchádzači, ktorí sami dúfali, že raz budú môcť byť bratmi našej Spoločnosti. Z tohto obdobia si jasne pamätám na Jána Bachlubiho, Augusta Kiechela a Friedricha Müllera. Títo traja boli po prvý raz uvedení ako oficiálni kandidáti pre bratský postulát. Ale až od leta 1878 som sa pri prijímaní no-

vých záujemcov vyjadroval takto: „Chcem ho prijať ako postulanta a rátam s prípadom, že uchádzač v skúšobnej dobe bude definitívne prijatý ako brat. Pritom chcem poznamenať, že bratia zatiaľ nenosia duchovné rúcho pre súčasné okolnosti.“ Z prvých desiatich kandidátov, ako sa dobre pamätám, zložili len štyria doživotné sľuby a zomreli v misijnej spoločnosti. Konkrétne to boli Schwerdtfeger, Elskemper, Gotten a Jürgens. Koncom roku 1881 bol počet bratov postulantom 33 a počet robotníkov za „Pán Boh zaplat“ 60. Od tohto momentu sa počet robotníkov znižoval. Okrem spomínaných štyroch postulantom ešte

d ďalší šiesti zložili večné sľuby, no dvaja z nich sa stali kňazmi mimo steylského diela.

Kandidáti v prvých rokoch vykonávali v misijnom dome domáce práce. Len niekoľkí pracovali v tlačiarňi. Kiecher bol krajčírom, Elskemper prevzal v roku 1888 pekáreň a iní prevzali ďalšie funkcie. Je dôležité si pripomenúť, že Elskemper pražil v našom

misijnom dome aj kávu, pretože zaobstaral stroj na praženie. Postupne prichádzali ďalší a ďalší remeselníci. Tak sa stal misij-

**Za 13 rokov
sme mohli
vd'aka vašej pomoci
a našich bratov
postaviť toto.**

ný dom po niekoľkých rokoch centrom mnohých remesiel a prác a už nebol závislý od dediny.

Prví kandidáti mi sami navrhli nový denný poriadok, ktorý mal zreteľné črty kláštorného života. Súčasne s tým mi predostreli pravidlá života. Postupom času sa tieto pravidlá vyformovali a vznikol z toho denný poriadok pre bratov Spoločnosti Božieho Slova. Kandidáti na bratov a neskôr aj všetci bratia vstávali ráno o 4.15 h. O 4.45 h začínali deň rannou modlitbou a meditáciou. O 5.15 h sa slávila svätá omša a o 45 minút na to začínali pracovať. O 8.00 h začínali spoločné raňajky a potom pokračovali v prá-

ci. O 11.50 h si bratia spytovali svedomie a po ňom o 12.00 h bol spoločný obed s modlitbou. Od 13.30 h sa konalo duchovné čítanie a práca. O 15.30 h bola prestávka na kávu s duchovným čítaním. O 17.30 h sa bratia navečerali. Záver dňa, o 20.30 h, končili večernou modlitbou a duchovným čítaním. Potom sa o 21.30 h bratia pripravovali na odpočinok.

Dovolím si povedať, že na našich bratoch sa stavala naša Spoločnosť. Oni naplno patria do našej misijnej Spoločnosti a každý z nich má mať účasť na všetkom dobre, čo sa v dome vykonáva. Bratia majú byť podobní samému Ježišovi, teda neprišli na to, aby vládli, ale aby slúžili. A preto každý, kto počas postulátu a noviciátu nerád pracoval alebo sa nerád ponížil, alebo kto nerád prijal poníženie, bol neskôr odmietnutý.

Milý čitateľ, v týchto pár riadkoch som ti predstavil prvé momenty príchodu našich bratov do Spoločnosti. No nechcem zostať iba pri tom. Aj ty, keď čítaš tieto riadky, pripoj modlitbu za nové bratské povolania. Spojme sa na tento úmysel v tejto krátkej modlitbe za misie a misionárov:

Pane, Ježišu Krste, prosíme, pozri na svojich misionárov, ktorí opustili všetko, aby vydávali svedectvo Tvojmu slovu a Tvojej láske. Požehnaj ich, keď nám prídu ohlasovať Tvoje Evanjelium. Ved' ich, aby mohli viesť nás. Dvíhaj ich na duchu, aby mohli dvíhať nás. Osveď ich v protivenstvách a nebezpečenstvách svojím slovom, aby nám mohli zapáľovať v dušiach Tvoje svetlo. Nech ich sprevádza zástava kríža ozdobená Tvojím obrazom. V ťažkostiach apoštolského života daj im vytrvalosť, aby sme povzbudení ich príkladom zotrvali pevní vo viere. Ozdob ich práce takým ovocím, po akom sami túžia nehládajúc odmenu a dobrá tejto zeme. Nech sa usilujú spasť naše nesmrteľné duše. Nech nás vedú k Tebe, ktorý si Cesta, Pravda a Život. Daj, aby spolu s rastúcim počtom veriacich oslavovali Teba, vzdávali Ti vďaky, lebo Ty si nás vykúpil a chceš nás všetkých priviesť do neba. Amen.

Text: P. Michal Vrták SVD
Foto: Jozef Farský

Ku KŇAZSTVU s vdAČNOSTOU

Je mnoho oblastí na ceste duchovného povolania, ktoré vytvárajú priestor pre vďačnosť za modlitby a podporu, ktorej sa človeku dostalo. Obdobie diakonátu ako bezprostrednej prípravy na kňazstvo je často príležitosťou prežívať intenzívne vďaka a radosť zo spoločenstva.

Čas od diakonskej vysviacky po kňazskú prešiel neuveriteľne rýchlo. Podobne rýchlo nám ubiehajú aj iné príjemné chvíle v našom živote, ktoré nás obohacujú. Sú to chvíle, ktoré majú určitú pridanú hodnotu a v čase pred vysviackou som si ich aj ja veľmi dobre uvedomoval. Tou pridanou hodnotou sú hlboké vzťahy s ľuďmi.

Nechcem však písať iba o tých svätých veciach, o ktorých ste už x-krát počuli a čítali. Nie že by neboli dôležitou súčasťou tohto obdobia, práve naopak, bez modlitby, rozjí-

mania nad Svätým písmom a najmä bez živého Krista v Eucharistii, by nebolo možné nič urobiť. Preto chcem písať o konkrétnych ľuďoch, ktorí mi pomohli a pomáhajú vidieť, akého úžasného daru povolania sa mi dostalo.

Prvú veľkú skupinu tvoria moji spolubratia. Každý jeden je vzácnym darom, ktorý umožňuje plnšie si uvedomiť, ako môže byť rozdielnosť požehnaním, hoci sa pri tom človek nevyhne nedorozumeniam. Bratia sú výzvou napredovať, pretože vás poznajú inak, akosi lepšie, dôvernejšie ako priatelia spoza múrov kláštora. Aj preto som ako diakon cítil väčšiu zodpovednosť za to, ako ohlasujem v komunite skrze svoje skutky Božie Slovo, ktorému som sa zasvätil. Našťastie napriek mojim nedostatkom, Boh im dal silu rásť vo svätosti a túžbu utužovať reholné vzťahy. Pretože tak, ako v každej rodine, aj v tejto reholnej, musíme na vzťahoch pracovať, inak odumrú.

P. MICHAL POČAS KŇAZSKEJ VYSVIACKY V NITRE

PRIMIČNÁ SVÄTÁ OMŠA V BRATISLAVE

Jeden vzťah sa však v tomto období zintenzívnil, a preto by som ho chcel zvlášť vyzdvihnúť. Keďže ako diakoni ešte študujeme posledný ročník teológie a píšeme záverečnú prácu, tak okrem prípravy homílie to bol pre mňa najintenzívnejší čas skúmania Písma, nakoľko som mal tému z biblickej teológie, vďaka ktorej som mohol spoznať ďalšie kvality môjho spolubrata a vedúceho diplomovky. Jeho príklad oddaného štúdia Biblie spojeného s nábožnosťou a hlbokým duchovným životom pobádajú človeka k užšiemu vzťahu s nerozdielnou Trojicou. Jeho prežívanie kňazstva bolo pre mňa počas diakonátu veľkým povzbudením. Som mu vďačný za dar uvedomenia si, aké dôležité je aj v duchovnom povolani zostať sám sebou. V živote som stretol mnoho skvelých kňazov dávajúcich dobrý príklad života s Kristom, ale aj vďaka tomuto obdobiu s Marekom viem, že nechcem byť kópiou ani jedného z nich. Chcem byť kňazom akého zo mňa chce mať Boh, hoci je to oveľa ťažšie ako pripodobniť sa nejakému človeku.

Druhou veľkou skupinou, za ktorú chcem ďakovať, sú ľudia z našich kostolov. Tí nápadní aj nenápadní. Tí, ktorí pochvália i vyhrešia a aj tí, ktorí sa len v tichosti modlia a obetujú za nás svoje utrpenie, lebo im všetkým na nás záleží a usilujú sa budovať naše vzájomné vzťahy.

Keď som pred deviatimi rokmi vstupoval k verbistom, mal som hustú sieť „priateľov“ po celom Slovensku z univerzitných čias. Spolu-brat si zo mňa robil žarty, že v každej dedine je niekto, koho poznám alebo aspoň niekto, kto pozná mňa.

Vtedajší P. provinciál mi na to povedal, že kým budem vysvätený, mnohé vzťahy zaniknú a ďalšie sa zmenia. Že priateľstvá, o ktorých som bol vtedy presvedčený, že sú silné, zaniknú. Pamätám si, ako ma to hnevalo. Prečo by mali zaniknúť? Pýtal som sa, prečo by som ako kňaz mal mať menej priateľstiev ako laik. Dnes už môžem len skoštatovať, že provinciál mal pravdu, napriek tomu, že som nestratil ani jeden silný priateľský vzťah. Avšak mnohé sa ukázali v pravom svetle a doplatili na svoju povrchnosť. Boli to vzťahy, ktoré nešli do hĺbky, a tak v odlúčení neobstáli, hoci trvali roky. Vzťah bez duchovného spojenia bude vždy ťahať za kratší koniec. Za najsilnejšie vzťahy v súčasnosti považujem tie, o ktorých nepochybujem, že sa za seba modlíme. A nezáleží na tom, či sa stretneme raz za týždeň alebo raz za rok. Je to vždy vrúcne stretnutie. Som vďačný za ľudí, ktorí vytvárajú takéto hodnotné spoločen-

stvá okolo kostolov, kde nám bola zverená pastoračná starostlivosť. Títo ľudia ma v záverečnej etape pred kňazskou vysviackou svojim príkladom utvrdili v túžbe byť kňazom slúžiacim. Zasvätený Bohu pre službu človeku, aby každý, kdekolvek budem, uveril, že radostné prežívanie viery je podstatným prvkom každého kresťanského spoločenstva.

Nech Vás všetkých žehná a svojim pokojom a láskou naplní všemohúci Trojjediný Boh
+ Otec i Syn i Duch Svätý.

BRATIA SÚ VÝZVOU
NAPREDOVAŤ, PRETOŽE VÁS
POZNAJÚ INAK, AKOSI LEPŠIE,
DÔVERNEJŠIE AKO PRIATELIA
SPOZA MÚROV KLÁŠTORA

P. MICHAL V OBJATÍ S BUDÚCIMI KOLEGAMI NA MISII NA KUBE

Recenzia:

Ako budovať pozitívne vzťahy

Text: Lukáš Hanúsek SVD
Foto: Archív SVD

Predstavujem Vám najnovšiu knihu vydavateľstva VERBUM! Knižka nie je beletriu a nie je určená na rýchle či oddychové čítanie. Okrem čítania je potrebný čas premýšľania nad otázkami a cvičeniami, ktoré v sebe ukrýva. Vtedy a len vtedy môžeš naplno využiť jej potenciál.

Vzťahy. Riešime ich každý deň. Človek rád rozpráva o tom „kto, kde, s kým, prečo...“. Pri vzťahoch ide o konkrétnych ľudí, živé bytosti. Môžem len hádať, čo cítia, čo sa odohráva v ich vnútornom svete, ako rozmýšľajú, a napokon, ako sa budú správať. Nakoniec ma aj tak vždy niečím prekvapia. Toto je na vzťahoch krásne a zároveň iné oproti veciam, ktorých poznávanie mi môže prinášať radosť, ale nikdy sa nevyrovná poznávaniu iného človeka.

Človek je stvorený pre vzťah s druhými. Kto hovorí, že nikoho nepotrebuje, o tom jedno-ducho nevie alebo klame. Každý človek potrebuje budovať vzťahy. Cez ne cíti, že skutočne žije, nimi spoznáva seba samého a napokon

nimi poznáva aj Boha. Budovanie vzťahov je tak tá najdôležitejšia vec v živote! Ľudské šťastie závisí od dobrých vzťahov.

Mojím očakávaním bolo, že v knihe nájdem zopár rád ako rýchlo a účinne zlepšiť niektoré vzťahy. Možno nejaké techniky, overené recepty. Toto sa však nesplnilo.

Kniha je náročná na čas a vyžaduje pozorné premýšľanie nad otázkami, ktoré sa nachádzajú na konci každej časti. Okrem toho obsahuje aj cvičenia, ktoré smerujú na to podstatné, čo sa vo vzťahoch deje. Úprimnosť je pritom veľmi dôležitá. Môžem si nahovárať, že nemám žiadny problém, že som vlastne spokojný človek, niet čo zlepšovať a pod. Ale keď sa skutočne zamyslím nad svojím životom, ľuďmi, ktorých stretám, s ktorými žijem, tak priestor na vylepšovanie sa vždy nájde. Vzťahy možno neustále zlepšovať a aj tak nebudú nikdy dokonalé; dokonalý existuje len v Najsvätejšej Trojici. Tam vládne dokonalé porozumenie a dokonalá láska. To je ideál, ku ktorému sa

môžem bližieť a je dobré mať ho pred očami. Ako ľudia sme ale pozvaní vykročiť na dobrodružstvo „večného“ zlepšovania. Pritom je dobré poznať svoje limity, lebo keby sme boli na seba príliš prísni, len by sme upadali do depresie a zabudli na to, ako veľmi nás Boh miluje.

A tu sa kniha dotýka aj problému seba-prijatia. Ježišova výzva milovať blížnych ako seba samých nás núti zamyslieť sa aj nad láskou voči sebe samému. Lebo človek nemôže milovať opravdivo druhých, keď nemá úctu voči sebe samému a chýba mu zdravé sebadovedomie. Seba-prijatie so všetkým, čím nás Pán „vybavil“ do života, je nevyhnutnou podmienkou lásky voči druhému. Nemôžem sa stále zhadzovať a hľadať na sebe chyby, ale vidieť možnosti učiť sa a postupne rásť.

Hlavným poslanstvom knihy je potreba seba-poznania a komunikácie. Nedorozumenia nie sú koncom, ale začiatkom, a pomáhajú mi v poznaní sveta okolo. Veľký vplyv na správanie má minulosť, najmä detstvo. Vtedy sa vytvárajú určité mechanizmy ako obrana

pred hroziacim zranením. Keď ich viem spoznať a určiť, ako pôsobia v mojom správaní, získam postupne slobodu a moc meniť toto zautomatizované správanie. Receptom na úspech je dostatok času a pevnej vôle. Napokon, nič hodnotné nemožno dosiahnuť jednoducho. Vydrété boje a preplakané noci dávajú veciam skutočnú hodnotu a potom si ich vážime.

Zaujímavosťou je, že dobrou komunikáciou môžem pomôcť mnohým ľuďom k ich seba-prijatiu a ich vlastnej komunikácii. Zlepšovaním svojich vzťahov pomáhám aj druhým, keďže na vzťah sú rovnako potrební aj oni a majú z neho rovnako úžitok. Tak, ako si aj my sami potrebujeme liečiť rany minulosti, môžeme pomáhať druhým otvárať sa a získať pocit sebadôvery a pochopenia.

Počas čítania vo mne najviac zarezoňovala veta: „strach odháňa lásku a láska vyháňa strach“. Uvedomil som si, že chvíle, keď už nemám chuť spoznať ďalšieho nového človeka, nechce sa mi rozmýšľať, o čom sa budem rozprávať so známym, tie chvíle, keď chcem byť sám, mať pokoj, nebať sa strápnenia, trápneho ticha v rozhovore,

toho, že budem vysmiaty, zle pochopený, odmietnutý, nevypočutý... V týchto všetkých prípadoch je to o tom, či moja láska k blížnemu zvíťazí nad všetkými možnými strachmi a nechutami. Pokiaľ budem mať v srdci dostatok lásky, budem sa snažiť budovať vzťahy najlepšie, ako viem aj za cenu strát.

Prečítať knižku „Ako budovať pozitívne vzťahy“ nestačí. Ale pokiaľ neostaneme len pri čítaní a pustíme sa do boja poznávania seba a Boha cez blížnych okolo nás, môže nám byť pomocníkom k naštartovaniu a lepšiemu pochopeniu sveta. Boh nás stvoril tak zázračne, opláti sa skúmať korunu stvorenia. Kde viac prebýva Boh, ak nie práve v človeku, v ktorého srdci má svoj domov?

Zo srdca nám všetkým prajem, nech je naša láska k blížnym vždy o niečo silnejšia ako všetky možné strachy zo zranenia. Tak nám v tom Pán Boh pomáha!

Info:

Knižku si môžete zakúpiť prostredníctvom portálu: www.verbum.verbisti.sk, v kníhkupectve: **Verbum Nitra**, Kalvária 3 alebo v **Kostole sv. Arnolda Janssena v Bratislave** alebo v komerčných kníhkupectvách

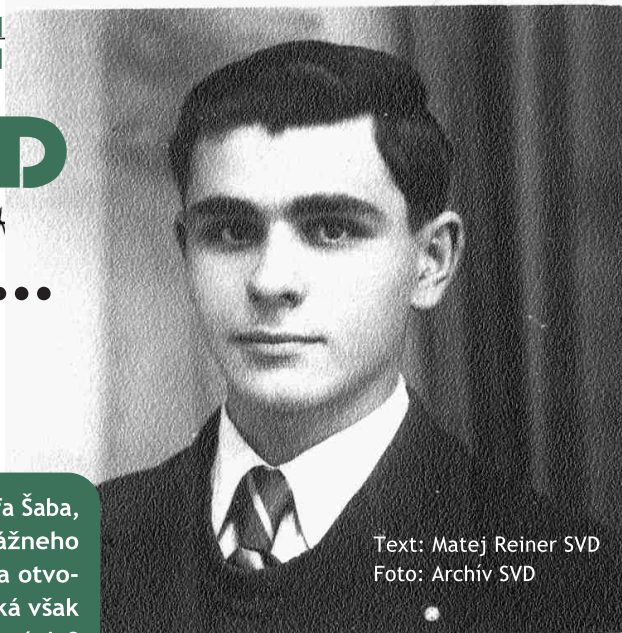
Úryvok z knihy

Mnohí ľudia si neuvedomujú, akí sú voči sebe macošskí. Sú sami sebe najväčšími nepriateľmi. Má to do činenia s tým, ako nepretržite komunikujú sami so sebou (...). Tento vnútorný dialóg sa stal návykom, a preto veria, že sú hlúpi, blázniví, škaredí, nudní, nehodní. Nikdy nespochybňujú tieto presvedčenia. Teraz však potrebujú odstrániť tohto negatívneho kritika v ich vnútri a vybudovať si realistickejší postoj a tiež jazyk vzhľadom k tomu, kým skutočne sú. Tento negatívny vnútorný dialóg ich silno poškodil. Môžu však opraviť škody tým, že budú voči sebe pozitívnejší a realistickejší. Žijú stále v minulosti. Potrebujú sa naučiť žiť v súčasnosti. Potrebujú si uvedomiť svoju pozitívnu stránku a túto rozvíjať. Toto veľmi pozitívne ovplyvní ich vzťahy.

P. Jozef Šabo SVD

a jeho cesta... ...misijného povolania

Kto si spomína na pátra Jozefa Šaba, určite nezabudne na odvážneho kňaza so zmyslom pre humor a otvoreným srdcom pre každého. Aká však bola jeho cesta povolania a formácie? Náročná, ale stála za to.

Text: Matej Reiner SVD
Foto: Archív SVD

Jozef Šabo pochádzal z Obýc, neďaleko Zlatých Moraviec. Stať sa misionárom-verbistom sa rozhodol v záverečnej časti svojich stredoškolských štúdií. Formáciu začal v roku 1947 a na otázku, čo ho priviedlo do Spoločnosti Božieho Slova, celý život zvykol s humorom opakovať: „Iba naše kone ma pritiahli do Misijného domu a nie Duch Svätý ako brata Genciána.“ Svoje prvé reholné sľuby zložil 4. septembra 1948 v Nitre na Zobore. V noci z 3. na 4. mája v roku 1950 sa na Slovensku uskutočnila akcia namierená

proti reholiam s názvom „Akcia K2“. Jozef Šabo bol spolu s ostatnými spolubratmi z Misijného domu v Nitre internovaný do sústredovacieho tábora v Podolínci. Odtiaľ bol o niekoľko mesiacov povolaný na vojenskú službu, z ktorej bol v roku 1952 prepustený. Rozhodnutie stať sa misionárom, ho napriek nepriaznivým podmienkam neopustilo. Spolubratia sa naďalej tajne stretávali a pokračovali v štúdiách teológie. Uvedomovali si, že cesta ku kňazstvu je v komunistickom Československu neuskutočniteľná. Mladí rehoľníci

premýšľali o úteku za hranice. Vzhľadom na to, že útek cez západnú hranicu bol nemožný, videli ako jedinú možnú cestu ku kňazstvu a misiám útek cez Poľsko. Vďaka turistickým víзам sa Jozefovi Šabovi

P. ŠABO BOL V ROKU 1962 ZATKNUTÝ A VÄZNENÝ

P. ŠABO - BOHOSLOVEC V NITRE (STREDNÝ RAD, TRETÍ SPRAVA)

niekoľkokrát podarilo prekročiť poľskú hranicu a zistiť, či je ešte možné, aby mohol pokračovať v štúdiách. Pri týchto cestách ho vpred poháňala neochvejná túžba stať sa kňazom. S poľským provinciálom sa dohodli, že 11. júla 1958 bude slovenských verbistov čakať niekto z Poľskej provincie na najvyššom vrchu Tatier z poľskej strany, na Rysoch, aby ich previedol cez hranicu. Poznávacím znamením mala byť halúzka kosodreviny, zastoknutá v čiapke spolubrata, ktorý si mal písať melódiu dohodnutej verbistickej piesne.

Hneď im mali vybaviť falošné doklady, aby sa mohli dostať za hranice do štátov, v ktorých už nemal komunistický režim žiadnu moc. Ráno 11. júla 1958 sa spolu s Róbertom Borikom vybrali na Rysy, kde dorazili predpoludní. Čakali, ale nikto neprichádzal. Dostali strach, pretože hodiny ubiehali a pomaly sa schylovalo k večeru. Spolubrat sa omeškal, ale bezpečne ich previedol cez hranicu na poľskú stranu. Tak začalo cestovanie v anonymite, skrývanie sa a strach, pretože ak by ich objavili v nejakom misijnom

...AKO CHLAPEČ

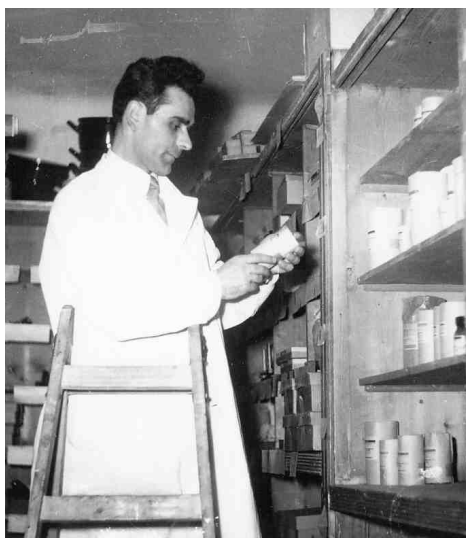

... V PIENIEŽNE V POĽSKU

dome alebo kláštore, tieto by boli následne zatvorené a všetci by sa dostali do väzenia. Jediné, čo im ostalo, bola nádej a dôvera v Boha. Predstavení rozhodli, aby si najprv dokončili štúdiá a až potom sa im pokúsia vybaviť všetko potrebné pre odchod do misií. Vďaka obetavosti pátrov, rehoľných sestier a mnohých dobrodincov sa obom podarilo ukončiť päťročné teologické štúdiá za dva roky, čo umožnilo, aby sa obaja dostali k urýchlenným sväteniam. Jozef Šabo a Róbert Borik dňa 21. mája 1960 prijali kňazskú vysviacku z rúk biskupa Luciana Bernackiego v Gniezdne. Napriek tomu, že pre provinciu bola ich kňazská vysviacka úľavou, pre novokňazov to bolo stále veľmi náročné a nehostinné prostredie. Nemohli vychádzať von a slúžiť sv. omše mimo fary. Nadalej ich hľadala tajná polícia a stále viac sledovala pohyb verbistov. P. Šabo to opísal vo svojich spomienkach takto: „Raz prišli štyria páni v ,kožákoch‘, vraj zisťovať miestnosti. Róbert vybehol zadnými dverkami do poľa a potom sa túlal po snehu až do večera. Ja som si obliekol plášť, vzal baranicu a spolu so sestrou dom vedúcej, ktorá prišla vtedy

na návštevu, sme si sadli do kancelárie a tvárili sa ako ,zalúbený párik pred svadbou‘. Keď prišli - pán farár nás predstavil ako snúbencov, čo čakajú na náuku.“ Jozef Šabo sa rozhodol pre útek do misií cez Švédsko z poľského prístavu v Gdyni. Pri pokusu o útek bol dňa 10. októbra 1962 zatknutý, vypočúvaný, súdený a väznený. Po roku bol z väzenia prepustený a následne zatknutý Československou ŠtB, ktorá ho previezla do väzenia v Československu. Po súdoch a väzení v Československu bol 9. mája 1965 z väzenia prepustený.

Jozef Šabo sa stal misionárom. Hoci sa mu na zahraničné misie nikdy nepodarilo odísť a komunistický režim sa snažil obmedziť každú kňazskú činnosť, žil svoje misijné povolanie naplno. Šíril evanjelium tam, kde to bolo zakázané, prinášal radosť všade, kde vládlo napätie a priložil ruku k dielu vtedy, keď sa režim snažil všetkými prostriedkami každú aktivitu eliminovať. Dnes je pre nás príkladom vytrvalosti a dôvery v Božiu dobrotu.

... AKO ZAMESTNANEC SAV

... POČAS CYRYLO-METODSKÝCH DNÍ

RELAX

A tento poznáte...?

Dvaja blázni idú okolo rybníka a vidia, ako bača dojí kravu, ktorá sa zároveň napája z vody.

Jeden hovorí druhému:

„Fíííha, tá krava premieňa vodu priamo na mlieko. To by sme mali kúpiť a o všetko máme postarané.“ Natešení kúpia kravu od baču a cestou domov sa ju rozhodnú aj vyskúšať.

Prídu k rybníku a chcú dojiť. Ale krava nič.

Jeden z nich zahlási, že jej asi treba strčiť hlavu trocha hlbšie do vody. Druhý teda zatlačí. Ale stále nič.

„Skús hlbšie!“

Krava stále nič.

„Ešte hlbšie!“

Stále nič... V tom strese to krava už nevydržala a pokakala sa. Ten druhý zakričí:

„Trocha povol', už nasáva bahno!“

Príde opitý slimák ku brlohu medveďa a strašne klope... Medveď sa nahnevá, chyti ho a zahodí.. O pätnásť rokov neskôr príde slimák znova a klope... Medveď otvorí a zadychčaný slimák vraví: „A to čo malo byť?!!!“

Mäsiar má tesne pred fajrontom a ostalo mu jedno kura a rád by sa ho zbavil.

Dobehne chlapík a akoby zázrakom sa pýta:

„Máte kura?“

Mäsiar: „Áno“.

A vytiahne kura z chladničky, hodí na váhu:

„Kilo 20. Môže byť?“

Chlapík: „A väčšie nemáte?“

Mäsiar vráti kura do chladničky, vytiahne to isté, troška ho otočí, nenápadne pritlačí váhu a vraví: „Kilo 70. Môže byť?“

Chlapík: „Super! Prosím si obe!“

Pripravil: Matej Reiner SVD

TAJNIČKA

„DVÍHAJME SRDCE VŽDY K MODLITBE,

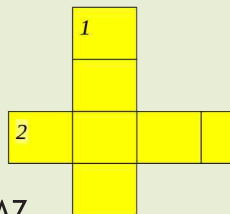
_____“

sv. Arnold Janssen

Návod:

Slová v tajničke poukladaj na správne miesto smerom zľava-doprava, alebo zhora-dole. Čísla, ktoré sú v jednotlivých bunkách označujú riešenie. Ak najprv doplníš najdlhšie slová, uľahčíš si prácu.

BOHOSLOVEC, CIBUĽA,
ČAS, HURIKÁN, KŇAZ,
LISTY, ĽALIA, MISIE,
NÁBOŽENSTVO, NOVOKŇAZ,
PRALEŠ, RYSY, SVÄTÝ,
TATRY, ÚCTA, VÍKEND,
VSTUPENKA, VŠTEPIŤ,

Výhercovia z jarného čísla:

1. miesto:

Elenka Vovnaniková, Krompachy

2. miesto:

Anna Embjaková, Trstená

3. miesto:

Peter Očovský, Dolný Kubín

Výhercom zo srdca gratulujeme!!!

AKO BUDOVAŤ
POZITÍVNE VZŤAHY
*Oslobodenie našej prítomnosti
od vplyvu minulosti*

Len Kofler

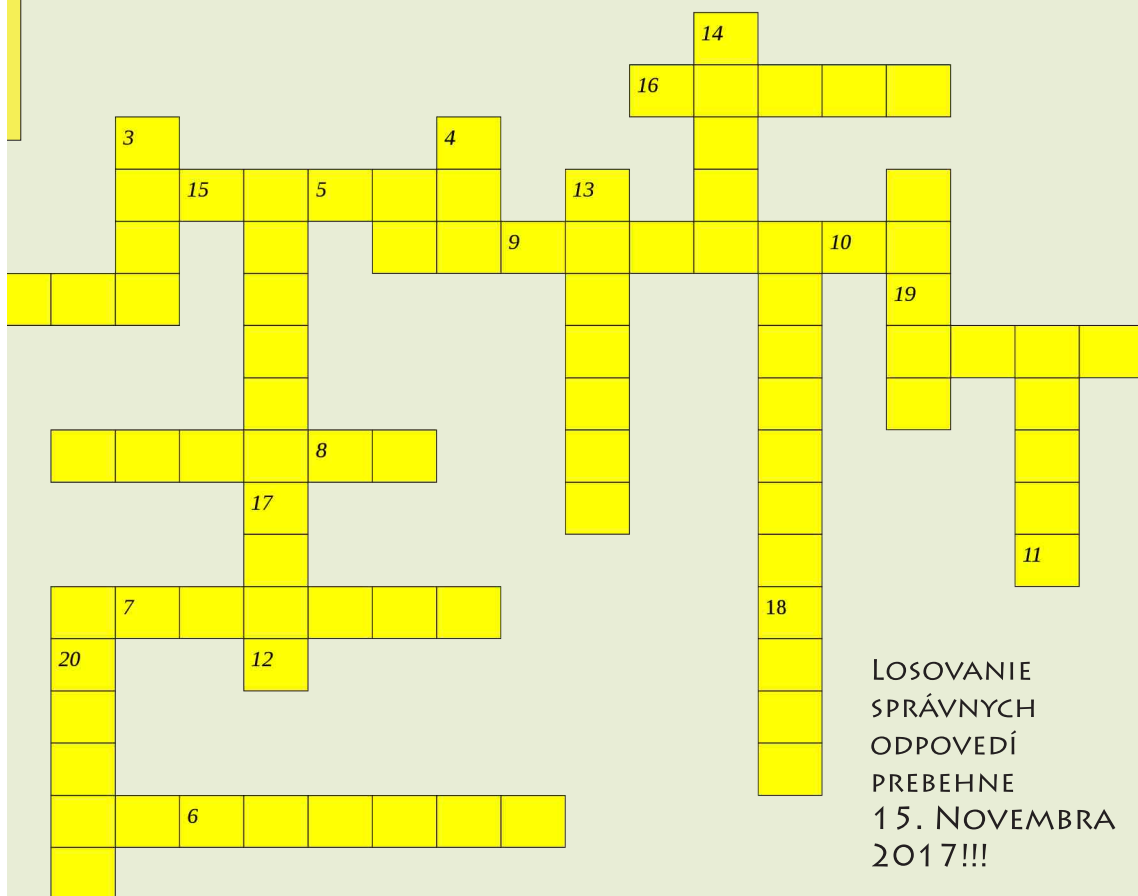

Súťaž o knižku AKO BUDOVAŤ POZITÍVNE VZŤAHY

a ďalšie ceny

Správne odpovede môžete poslať e-mailom
na: mladymisionar@gmail.com
alebo poštou na adresu:

Mladý misionár
Misijný dom Arnolda Janssen
Krupinská 2
851 01 Bratislava

LOSOVANIE
SPRÁVNYCH
ODPOVEDÍ
PREBEHNE
15. NOVEMBRA
2017!!!

Výhercov uverejníme na stránke:
www.mladymisionar.sk

Pozvánky...

„Bratia, pre Božie milosrdenstvo vás prosím, aby ste svoje telá prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu.“
(Rim 12,1)

S vďakou Trojedinému Bohu a radosťou v srdci Vám oznamujem že dňa
31. augusta 2017
vo farskom kostole sv. Matúša v Nazranipuram v Indii
prijmem sviatosť kňazstva.

Spolu s vami chcem poďakovať za nezaslúžený dar kňazstva
Pánu Bohu slávením prímičnej sv. omše
8. októbra 2017 o 10:00 hod.
v kostole sv. Arnolda Janssena v Bratislave, Petržalke.

**P. Robin Joseph
Pootholil SVD**

Misijné určenie:
Brazília

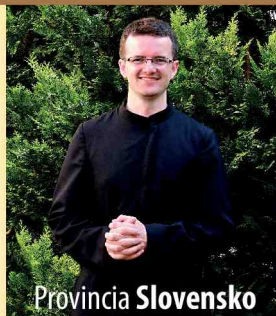

Z Božej milosti prijmem dňa
14. októbra 2017 o 10.00 hod.
v Kostole sv. Arnolda Janssena v Bratislave
posvätný rád diakonátu.

Tomáš Baleja SVD

Kostol sv. Arnolda Janssena, Krupinská 2, 851 01 Bratislava - Petržalka

Tomáš Baleja SVD

Provincia **Slovensko**

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formáciu misionárov prispeli:

Alžbeta Abrahamová, Ľudmila Adamčíková, Jana Andrašová, Štefan Aulitis, Mária Baňasová, Štefan Bjaloň, Janka Brnčíková, Anna Brinkošová, Ignácia Budayová, Mária Cabadajová, Anna Celleryová, Peter Dráč, Terézia Everlingová, Katarína Fabianová, Angela Fabrici, Anna Farkašová, Anna Filadelfiová, Mária Fajdová, Gabriela Gajdovčíková, Gabriela Gajdovčíková, Olga Gašparová, Olga Gerbelová, Mária Hadačová, Terézia Hájková, Marta a Tomáš Halajoví, Ľudmila Halašová, Aurélia Halašová, Vladimír Hanuliak, Elen Hanúsková, Anna Harculová, Anna Harvánková, Juraj Horský, Anna Hurajtová, Mária Chrobaková, Eva Chylová, Ján Ilko, Peter Ivanecký, Mária Jakabová, Eduard Jasaň, Daniel Kajan, Ivo Kaman, Daniela Kašubová, Eva Kmetková, Margita Kompasová, Terézia Kováčiková, Mária Kramárová, Jaroslav Krchňavý, Viera Kristinová, Mária Kubovčáková, Mária Kubranská, Mária Kulichová, Andrej Lapin, Janka Lipiaková, Eva Malíková, Jozef Maďarič, Jozefína Matuščinová, Mária Melková, Anežka Mindová, Štefan Mizerák, Márie Mizeráková, František Molnár, Otto Moravčík, Margita Nagyová, Emília Nováková, Anna Opátová, Vilma Pajtová, Marta Páleníková, Aurélia Palovčíková, Mária Pašková, Štefan Pavlík, Katarína Petrovičová, Ján Podstavek, Ernest Ponechal, Andrej Puhovič, Vladimír Rádi, Jaromíra Robychová, Mária Romanová, Milan Semko, Jana Skalková, Dana Sladková, Dana Sladková, Helena Smrčková, Olympia Sojaková, Ondrej Strečka, Katarína Šebová, Antón Šimar s rod., Agáta Štofiková, Šimon Tichý, Antónia Trizuliaková, Marek Uhrin, Stanislav Uhrin, Anna Urbaníková, Mária Valková, Kristína Vargová, Eva Vargová, Mária Varchulová, Gertrúda Velčícká, Mária Vojtičková, Zdenka Žáková

Rodiny: Balázšová, Balejová, Baleková, Bednárová, Beganyová, Bištuťová, Cibulová, Dušičková, Filadelfiová, Gajdošová, Gerbocová, Halamová, Hanúsková, Haviarová, Hudáková, Kancianová, Kantárová, Kočanová, Kohútová, Kotrová, Máťiková, Maderičová, Mizeráková, Omastová, Pajongová, Páleníková, Peštová, Peticová, Petrovičová, Reinerová, Sochuláková, Strečková, Tomanová, Vrtáková

Farnosti: Branovo, Bratislava - Petržalka, Borčany, Brezníčka - Veľká Ves, Bukovinka, Bystré, Čadca - Kýčerka, Dulovce, Dvory nad Žitavou, Filákov, Hruštín, Lemešany, Lipany, Liptovský Mikuláš, Lokca, Malacky, Markušovce, Močenok, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nový Hrozenkov, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Považská Bystrica, Rybany, Borčany, Senica, Slovenská Ves, Stará Ľubovňa, Senica, Snina, Svätoplukovo, Štefanov nad Oravou, Šulekovo, Šuňava, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Ťľany nad Žitavou, Vavrečka, Vranov nad Topľou, Veľká Hradná, Veľké Karlovice, Valaská Belá, Vidiná, Vojňany, Vrable, Výborná, Zázrivá, Žilina - Solinky

Ďalší dobrodinci: Ružencové spoločenstvo Zázrivá, Vdp. Martin Škorňa, P. Pavol Uličný, Sestry sv. Kríža, veriaci z kostola sv. Arnolda Janssena a Povýšenia sv. Kríža v Bratislave a misijní horlители z Českej republiky

...a ďakujeme aj mnohým ďalším, ktorých mená sa z rôznych príčin do zoznamu nedostali, ale v našich modlitbách vďačnosti sú rovnako prítomní.

**Všetkým darcom
vyslovujeme
Pán Boh zaplatí!**

Ak by ste chceli podporiť formáciu misionárov, môžete tak urobiť
šekom na našu adresu s heslom "na misijný dorast - BA" alebo
na číslo účtu: 5029115971/0900 s poznámkou "na misijný dorast - BA"

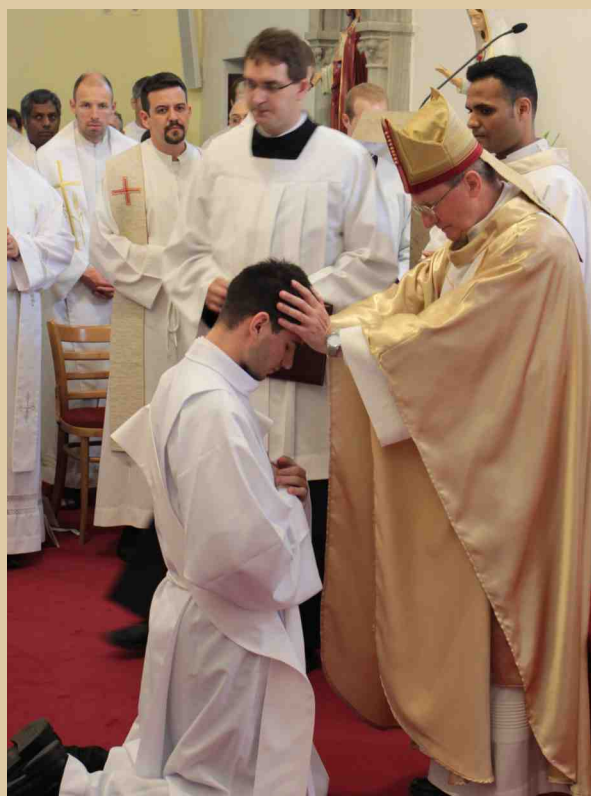

P. Gorazd Kohút

Kňazská

vysviacka

2 NITRA
0
1
7

P. Michal Vrták

Duchovná obnova pre mladých mužov vo veku od 17 do 35 rokov.
Viac info: verbisti.sk; mladymisionar.sk; smisionarmi@gmail.com;

POVOLANÍ A POSLANÍ *(Jon 1,8)*

Čo máš za poslanie a odkiaľ prichádzaš?

29.-1. október 2017

Téma: Mojm povolanim je láska - sv. Terézia z Lisieux,
(P. Milan Toman SVD), Misijný Dom sv. Arnolda Janssena v Bratislave.

27.-29. október 2017

Téma: Povolanie kráľa Dávida,
(P. Igor Král SVD), Dom sv. Jozefa v Terchovej.

24.-26. november 2017

Téma: Poslaný ohlasovať - sv. Pavol,
(P. Ján Kušník SVD), Misijný Dom sv. Arnolda Janssena v Bratislave.

26.-28. január 2018

Téma: Povolání pre misie - sv. Arnold Janssen a Jozef Freinademetz,
(P. Igor Král SVD), Misijný Dom sv. Arnolda Janssena v Bratislave.

23.-25. február 2018

Téma: Obetovanie v chráme,
(P. Ján Kušník SVD), Misijný Dom sv. Arnolda Janssena v Bratislave.

27.-29. apríl 2018

Téma: Povolanie a poslanie Mojžiša
(P. Thomas Tulung SVD), Misijný Dom sv. Arnolda Janssena v Bratislave.

25.-27. máj 2018

Téma: Povolání Otcom, poslaní Synom, v Duchu Svätom,
(P. Milan Toman SVD), Misijný Dom sv. Arnolda Janssena v Bratislave.

